

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: nezl. P. A.
st. příslušnost Pákistánská islámská republika
zastoupena zákonným zástupcem G. A.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2019, č. j. MV-35533-5/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 2. 2019, č. j. MV-35533-5/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 4 000 Kč, k rukám jejího zákonného zástupce G. A., bytem X, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Soud přiznává tlumočnici, paní Mgr. Bc. Alici Rubášové, bytem X, odměnu za provedený tlumočnický úkon ve výši 450 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 14. 3. 2012 prostřednictvím svého zákonného zástupce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
2. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), žádost žalobkyně rozhodnutím ze dne 7. 2. 2017, č. j. OAM-13776-20/DP-2012, zamítlo podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť nepředložila doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než příjem vyžadovaný zákonem. Nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně ministerstvo neshledalo.
3. Odvolání žalobkyně žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že správním orgánům poskytla potřebou součinnost a prokázala splnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
5. Dále tvrdila, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány měly zohlednit skutečnost, že rodina žalobkyně nepředstavuje zátěž pro systém státní sociální podpory. Žalobkyně navíc průběžně dokládala potvrzení o zůstatku na účtu otce v dostačující výši. Na území České republiky pobývá od května 2010 a ani jednou nenavštívila zemi původu. Od první třídy navštěvuje českou základní školu, hovoří plynule česky a nepředstavuje si život jinde než v tuzemsku.
6. V doplnění žaloby doložila platební výměr na daň z příjmů fyzických osob svého otce za zdaňovací období roku 2018. Z něj vyplývá, že pravidelný měsíční příjem rodiny je dostačující pro pokrytí životních nákladů rodiny.
7. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně v průběhu správního řízení nedoložila jediný doklad, který by prokazoval splnění podmínky úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení, ačkoliv k tomu byla opakovaně vyzývána. Správní orgány podrobně odůvodnily, proč předložené doklady nelze akceptovat, avšak ani v odvolání žalobkyně požadované doklady nedoplnila.
9. Dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nebyl nepřiměřený. Důvod zamítnutí žádosti je zásadního charakteru. Skutečnost, že žalobkyně nedoložila příjem rodiny, je z pohledu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podstatný a nelze od něj odhlédnout jen z důvodu, že žalobkyně pobývá na území ČR delší dobu a je zde

integrována. V zemi původu žalobkyně sice delší dobu nepobývala, avšak nedoložila, že by se přesto její rodina do země původu nemohla navrátit.

10. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

11. Při ústním jednání dne 25. 3. 2021 účastníci setrvali na svých stanoviscích obsažených v předchozích písemných podáních. Žádné důkazy nad rámec již uplatněných nenavrhly. Návrh žalobkyně na provedení dokazování platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob otce za zdaňovací období roku 2018 a záznamy o zaplacených nájmech z let 2017-2019, vysvědčením žalobkyně či potvrzeními o studiu soud zamítl pro nadbytečnost.

V. Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
13. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně [bod V. A) rozsudku]. Poté se věnoval námitce nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně [bod V. B) rozsudku].

V. A.) Námitka naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti

15. Žalobkyně namítla, že správní orgány nesprávně vyhodnotily písemnosti, které potvrzují splnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
16. Podle uvedeného ustanovení je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.
17. Soud předesílá, že povinnost cizince doložit určitou výši úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je promítnutím obecné povinnosti doložit jistou výši finančních prostředků, které jsou dostatečné pro zajištění nezbytných nákladů na pobyt cizince na území České republiky, aniž by k zajištění těchto nezbytných nákladů byl využíván systém státní sociální podpisy a sociálních dávek.
18. Podmínka nezbytnosti předvídaných nákladů je ostatně vyjádřena v samotném ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který za účelem stanovení minimální výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení vychází z částek životního minima jednotlivých členů rodiny. Účelem a smyslem tohoto ustanovení je zamezit situacím, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt (resp. celá jeho rodina) nebyl zátěží pro sociální systém České republiky a aby nedošlo k případnému zneužívání sociálních dávek (k tomu shodně srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013 - 63).

19. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně ke své žádosti přiložila listiny, mj. přehled narůstajících obrátů na účtu otce vydaného Českou spořitelnou a. s. Správním orgánem I. stupně byla vyzvána k doplnění chybějících náležitostí (výzva ze dne 24. 2. 2014, č. j. OAM-13776-3/DP-2012). Správní orgán I. stupně konkrétně žalobkyni vyzval k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Poznamenal, že forma dokladu není zákonem o pobytu cizinců přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého cizinec a členové jeho rodiny dosahují. Jako příklad dokladu uvedl potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného měsíčního příjmu, platební výměr daně z příjmů vystavený správcem daně, doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení apod. Současně uvedl, že dokladem nemůže být jednorázový výpis z účtu o zůstatku na účtu, neboť zákonný požadavek v sobě obsahuje požadavek pravidelnosti a stálosti příjmu.
20. Žalobkyně na výzvu doplnila přiznání k dani z příjmů fyzických osob svého otce za rok 2013. Správní orgán I. stupně žalobkyni znovu vyzval k odstranění vad žádosti (výzva ze dne 23. 5. 2016, č. j. OAM-13776-12/DP-2012). Uvedl, že dokladem nemůže být ani předložené přiznání k dani z příjmů fyzických osob, neboť z něj není patrný výsledek vyměřovacího řízení a nelze z něj stanovit výši tzv. čistého měsíčního příjmu. Na tuto výzvu žalobkyně žádné další doklady vztahující se k příjmu rodiny nedoložila, proto správní orgán její žádost zamítl. V průběhu odvolacího řízení žalobkyně doložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob jejího otce za rok 2017.
21. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec žádající o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny předložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Zákon o pobytu cizinců v citovaném ustanovení neudává taxativní výčet dokladů, které lze k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít. Proto nemůže obstát poučení správního orgánu I. stupně obsažené ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 23. 5. 2016, ve kterém správní orgán I. stupně žalobkyni sdělil, že dokladem o příjmu není přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uplynulé zdaňovací období (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018 - 29).
22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku, s odkazem na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je obecně přijatelné, aby úhrnný měsíční příjem byl prokazován např. i přiznáním k dani z příjmů fyzických osob. Pokud měl správní orgán o předloženém daňovém přiznání jakékoliv pochybnosti, měl je formulovat a odůvodnit, z čeho plynou. Pak by mohl žalobkyni podle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyzvat k doložení platebního výměru a řízení přerušit do doby, než jej bude žalobkyně moci získat v řádném vyměřovacím řízení. Nelze ale akceptovat, aby správní orgán odmítl hodnotit předkládané daňové přiznání bez řádného odůvodnění a v důsledku toho také zamítl žádost žalobkyně.
23. Soud proto nesouhlasí se závěry správních orgánů, že ani údaje vyplývající z daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob otce žalobkyně za roky 2013 a 2017 nemohou prokazovat jeho úhrnný měsíční příjem. Z výše citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 154/2018 - 29 jasně plyne, že správní orgány nemohou *a priori* vyloučit přiznání k dani z příjmů jako doklad neprokazující úhrnný měsíční příjem cizince. Musí se jím zabývat věcně a

odůvodnit, proč z předloženého daňového přiznání nevyplývá splnění podmínky uvedené v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně ani žalovaná se věcně daňovými přiznáními předloženými v průběhu správního řízení nijak nezabývali, neobstojí jejich závěr o neprokázání dostatečných příjmů žalobkyně.

24. Nesprávný byl podle soudu rovněž požadavek správních orgánů na doložení pravidelnosti a stálosti příjmu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 - 41, uvedl, že analogická aplikace § 71 zákona o pobytu cizinců, který explicitně hovoří o pravidelnosti příjmů ve vztahu k žádosti o povolení k trvalému pobytu, nepřichází v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny v úvahu. Tuto poznámku však soud činí jen nad rámec, neboť ve vztahu k údajům plynoucím z výpisu z bankovního účtu se ztotožňuje se žalovanou, že daný doklad svědčí pouze o aktuální výši peněžních prostředků na něm k určitému datu. Nikterak však neprokazuje měsíční úhrnný příjem žalobkyně či její rodiny či příjmy za delší časové období.
25. Námitka je proto důvodná.
26. Dokazování platebním výměrem otce žalobkyně za rok 2018 soud při jednání neprováděl, neboť předmětem posuzování nyní podané žaloby je otázka, zda úhrnný měsíční příjem rodiny mohl být vypočítán na základě důkazů předložených ve správním řízení. Pozdější doplňování dokladů žalobkyní není relevantní pro závěr, zda správní orgány v době jejich rozhodování měly potřebné doklady k dispozici či nikoliv. Jelikož však soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení [viz bod VI. tohoto rozsudku], bude žalobkyně oprávněna předložit tento doklad v dalším řízení.

V. B) Námitka nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života

27. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu do jejího soukromého a rodinného života.
28. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců byly správní orgány povinny zabývat se v dané věci otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení *správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
29. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory

vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39).

30. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně byla v době rozhodování správních orgánů nezletilá (což platí i v době rozhodování soudu), je nutné v rámci posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života posoudit rovněž nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (resp. čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU). Nejlepší zájem dítěte přitom musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 - 42, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 146, bod 29, nebo rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *M.P.E.V. a další proti Švýcarsku* ze dne 8. 7. 2014, č. 3910/13, bod 57).
31. Výše uvedené neznamena, že nejlepší zájem dítěte musí vždy a za všech okolností převážet nad konkurujícím veřejným zájmem. Je však podstatné, aby příslušné správní orgány a soudy tento zájem zvažovaly a věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a aby tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, rozsudek ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 455/2019 - 40).
32. V projednávaném případě správní orgán I. stupně v rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně nejprve uvedl, že podle zákona o pobytu cizinců správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Dále popsal, že důvodem pro zamítnutí žádosti žadatelky bylo nedoložení příjmu její rodiny, resp. skutečnosti, že výše příjmu její rodiny nesplňuje minimální zákonné požadavky. Z důvodu neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je žalobkyně povinna odcestovat z území ČR, což sice má dopad do rodinného života žalobkyně, avšak tento dopad je podle správního orgánu I. stupně přiměřený. Žalobkyně nevlastní na území ČR žádnou nemovitost, proto nebudou narušeny její ekonomické poměry. Vycestování nebrání ani její zdravotní stav. Zásah je podle správního orgánu I. stupně přiměřený i z pohledu soukromého života žalobkyně. Žalobkyně sice na území ČR žije 10 let, samotná délka pobytu však není důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

33. Žalobkyně v odvolání uvedla, že na území ČR žije s rodinou od roku 2010 bez přerušení a absolvuje zde povinnou školní docházku. Do české společnosti je integrována, je zapojena do všech školních aktivit a aktivit zájmových organizací v místě bydliště. Jako příklad uvedla každoroční tance v krojích na krojových hodech.
34. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života shrnula, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodům zamítnutí žádosti vzhledem k tomu, že v řízení nebylo prokázáno, že se příjmy rodiny pohybují alespoň ve výši životních minim a nákladů na bydlení.
35. Soud k úvaze správních orgánů o přiměřenosti dopadů rozhodnutí předně uvádí, že odůvodnění obou správních rozhodnutí v tomto směru je na hraně přezkoumatelnosti, přičemž posouzení dopadů rozhodnutí na nejlepší zájem dítěte absentuje úplně. Vzhledem k tomu, že alespoň základní úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně rozhodnutí správních orgánů obsahují, soud jejich úvahu věcně přezkoumal (přiměřeně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, bod 30).
36. Předně je třeba odmítnout úvahu správních orgánů, že nedoložení úhrnného měsíčního příjmu, tedy podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42b zákona o pobytu cizinců, představuje okolnost, pro kterou by bylo možno považovat rozhodnutí za přiměřené. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgány považovaly za významnou okolnost z pohledu posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života právě samotný důvod, pro který byla žádost žalobkyně zamítnuta. Splnění podmínek pro kladné vyřízení žádosti a otázku přiměřenosti rozhodnutí je však nezbytné důsledně rozlišovat. Rozhodnutí totiž může být zcela jistě nepřiměřené, i pokud by nebyly splněny podmínky pro povolení k pobytu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 A 16/2020 - 43).
37. Žalobkyni bylo v době podání žádosti 9 let a v době vydání napadeného rozhodnutí let 16. Na území ČR žije s rodinou od roku 2010. V době vydání napadeného rozhodnutí žila žalobkyně na území ČR již 9 let. Nepochybně si na území ČR vybudovala četné sociální kontakty (zázemí) a to především proto, že od počátku svého pobytu v ČR navštěvuje českou základní školu (v době rozhodování soudu již školu střední). Od doby svého příjezdu do ČR ani jednou nenavštívila zemi původu a nemá tam o vybudované ekonomické, rodinné ani sociální vazby.
38. Podle názoru soudu je nepochybné, že žalobkyně je pevně usazená v České republice a ani podle svých slov si nepředstavuje život jinde. Hovoří česky, o čemž svědčí její studium na základní i střední škole v českém jazyce. Správní orgány nezjistily žádné negativní poznatky o životě žalobkyně na území České republiky. Rovněž v její imigrační historii nebyly zjištěny žádné negativní skutečnosti (např. porušení imigračních pravidel v minulosti). Jediným důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tak bylo nedoložení dostatečného příjmu rodiny. Aniž by soud jakkoli snižoval důležitost této povinnosti, při poměřování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně bylo nutné vzít v úvahu, že žalobkyně se svojí rodinou žijí v tuzemsku již od roku 2010 a nepředstavují a ani dříve nepředstavovali zátěž pro sociální systém České republiky, resp. správní orgány nic takového ve svých rozhodnutích neuvedly. Při porovnání důvodu zamítnutí žádosti s dopady rozhodnutí do života žalobkyně, která by byla nucena odcestovat zpět do země svého původu, v důsledku čehož by byla

nepochybně vytržena z rodinných a sociálních vazeb, které si na území vytvořila, je zcela zřejmé, že dopady rozhodnutí by pro ni byly zcela zjevně nepřiměřené. Současně je nutné zohlednit i skutečnost, že žalobkyně je nezletilá a nepochybně je v jejím nejlepším zájmu zůstat v péči své kompletní rodiny na území, kde má vybudované silné sociální a rodinné zázemí.

39. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené v porovnání s důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Úvaha správních orgánů podle § 174a zákona o pobytu cizinců je ryze formální, nezohledňuje zásadní aspekty nyní posuzovaného případu ani nereflektuje nejlepší zájem dítěte (přiměřeně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, bod 36). Nelze ji proto akceptovat.
40. Námitka je proto důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. z důvodu nesprávného posouzení povahy předložených dokladů a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude jejím úkolem opětovně posoudit naplnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž věcně zhodnotí i žalobkyní předložená daňová přiznání jejího otce. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně posoudí žalovaná v souladu s principem nejlepšího zájmu dítěte v intencích výše vyslovených závěrů soudu.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Žalobkyni přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 4 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
43. Výrok III. rozsudku se týká odměny tlumočnice z jazyka anglického ustanovené na žádost žalobkyně usnesením soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 30 A 23/2019 – 63. Tlumočnice vyúčtovala tlumočné za 1 hodinu tlumočení (při jednání dne 25. 3. 2021) ve výši 450 Kč [dle § 2 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 507/2020 Sb.]. Podle § 59 odst. 2 věty první zákona s. ř. s. platí náklady na stát. Odměna bude tlumočnici vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 3. 2021
Mgr. Milan Procházka
předseda senátu